

de dag na gisteren

Bas Warnars

de dag na gisteren

Schrijver: Bas Warnars

Coverontwerp: Robin Geerlings & Bas Warnars

ISBN: 9789461930101

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© 2011 Bas Warnars

www.tunnel-radio.nl

“Voor innerlijke vrijheid worden twee dingen vereist: zichzelf in een gegeven geval meester te zijn en over zichzelf baas te zijn. Dat houdt in: zijn gevoelens in toom te houden en zijn hartstochten te beheersen.”

[Kant, Akademische Werkausgabe, III, 251]

Met gedachten aan mijn vader.

Daar zit hij dan. Alles is hem ontnomen. Samen met zijn doelen en idealen is hij zijn identiteit kwijtgeraakt. Wanneer ging hij voor het eerst voor het geld in plaats van andere dingen? Hij weet het niet meer.

Hier ben je dan, in je decadentie door de nachtportier voorzien van champagne. De bubbels heeft hij niet besteld omdat hij nou zo van het sprankelende goud kan genieten, deze dient uitsluitend om het gat te vullen wat ontstaan is nadat zij, uiteraard na ontvangst van een vorstelijke fooi, de benen heeft genomen.

De hotelkamer heeft een prachtig uitzicht over de stad. De rivier slingert als een zwart lint door de spaarzaam verlichte hoogbouw. Meer naar het noorden is nog net een stukje woonwijk te zien met verlichte binnentuinen. De straten zijn verlaten op dit late uur en ver in het oosten begint de lucht al iets op te lichten.

Hij heeft er geen oog voor, al jaren niet meer. De laatste keer dat hij nog met vreugde en verbazing naar een zonsopgang heeft gekeken kan hij zich niet meer herinneren. Die tijden zijn vervlogen en vergeten. Vroeger toen hij nog uitging om puur van de muziek te genieten en later, na zijn eerste optredens als hij aangeschoten en gevuld met de adrenaline die vanuit de zaal op hem was overgedragen, naar buiten strompelde en met verbazing naar de vogels luisterde die een ochtendconcert voor hem alleen leken te geven. Ja, toen genoot hij van de ochtenden, dat weet hij nog heel goed. Genietend van de warmte van de zon die net boven de horizon uit begon te komen. Het verbazen over de mensen die hun hond al uitlieten en het lachen om de nachtbrakers die nog onzeker hun weg naar huis zochten. Dat gevoel is er eenvoudig niet meer.

Van je hobby je beroep maken is het mooiste wat er is. Ja, sommige mensen weten het altijd leuk te brengen. Deze mensen hebben dan zeker nooit de druk meegemaakt van het carrière maken. De noodzaak van concessies doen en de stress van het constant met de mode mee moeten gaan. Of wel? Ach, hij weet het niet en wil het ook niet weten. Dit is zijn moment van zelfmedelijden, niet dat van iemand anders.

Gelukkig heeft hij hier zijn eigen medicijn voor. *Toch jammer dat het steeds korter lijkt te werken de laatste tijd,* denkt hij tijdens het oprollen van het bankbiljet. *Misschien moet ik de dosering binnen-*

kort maar weer eens aanpassen.

“Kom Joris, we moeten zo een trein halen”. Aan het ongeduld in zijn stem te horen heeft Martijn al een paar keer geroepen. De cassette-recorder staat zo hard dat Joris zijn broer nog nauwelijks boven de muziek uit kan horen. Snel zet Joris de AIWA recorder met het bandje van Martijn op stop. Binnen een paar seconden heeft hij zijn trui aan en rent hij met twee treden tegelijk de met rood tapijt bedekte trap af. Voor geen goud ter wereld wil hij de trein missen. Stel je voor dat er nooit meer een volgende komt en hij zijn kans misloopt om met zijn acht jaar oudere broer naar Amsterdam te gaan! Martijn staat in de keuken al te wachten.

“Heb je alles bij je? Kom dan gaan we, de trein gaat om half één.”

“Half één? Dat redden we nooit, het is zeker een kwartier lopen vanaf hier!”

“Welnee, dat komt wel goed. Trek je jas aan, dan gaan we er vandoor.”

Als ze vijf minuten hebben gelopen slaat Martijn ineens rechtsaf.

“Wat doe je nu, we moeten hier toch links voor het station?”

“Als we hier onder het hek doorgaan snijden we tien minuten af.”

Het hek is oud en roestig. Naast één van de palen zit een gat waar je, als je het gaas een beetje opzij duwt, vrij makkelijk doorheen kunt klimmen.

Joris twijfelt, maar zijn broer is hem al voorgegaan. *Als je ook zo stoer bent om naar Amsterdam te gaan met je grote broer, moet je ook best over het spoor durven lopen*, denkt hij als hij snel door het gat in het hek kruipt. Achter het hek is een drooggevalven sloot waar je gemakkelijk overheen kunt springen. Even goed uitkijken of er niets aankomt en dan het spoor over en aan de andere kant het perron op. Omdat er op het verste stuk van het perron geen passagiers staan te wachten is er ook niemand die er wat van zegt als de twee jongens erop klimmen. Martijn loopt alvast vooruit naar het loket.

“Eén retour Amsterdam en een railrunner graag.”

Even wil Joris protesteren, maar dan bedenkt hij zich dat, als je het

durft om over het spoor te lopen, je blijkbaar ook stoer genoeg bent om illegaal op een kinderkaartje mee te reizen. Of is dit een rare redenatie? Ach, hij weet het niet en wil het ook niet weten. Dit is zijn moment van triomf: zonder je moeder naar de grote stad.

“En dit is nu de IT, hier ga ik vaak stappen in het weekend.”

Joris kijkt nog eens goed naar het vervallen gebouw met de schreeuwerige roze gevel. Het ziet er verlaten uit en de mensen die zich er over de stoep langs haasten kijken niet op of om. Is dit nu die beroemde club waar zijn broer het al vaker over heeft gehad? “Het is wel een beetje roze... komen hier soms ook veel homo’s?”, vraagt hij na een ogenblik.

“Ja”, lacht Martijn, “en veel travestieten ook, op sommige avonden is het hier echt een gekkenhuis.”

Joris zwijgt. Stilletjes denkt hij aan de jongens op school die hem vaak uitschelden voor homo. Dat doet hem elke keer veel pijn, zeker omdat hij wel wat voelt voor een meisje uit zijn klas. Wat zouden die treiteraars wel niet zeggen als ze zouden weten dat hij hier voor een club staat waar veel homo’s en travestieten komen? Maar het is ook machtig interessant. De foto’s bij de deur laten allemaal uitzinnige, vreemd aangeklede mensen zien die met een wazige, onwerkelijke blik in de camera kijken. De dj staat er ook een aantal keer tussen, van achter zijn apparatuur spoort hij met zijn handen in de lucht het publiek aan.

“Heb jij hier ook wel eens opgetreden?” vraagt Joris.

“Nee dat zou ik wel eens willen, maar ik ben tot nu toe nooit gevraagd,” lacht Martijn.

Het lijkt Joris wel wat om daar te staan, veilig achter je knoppen en lampjes, maar toch midden tussen het dansende publiek.

“Kom, we gaan falafel halen.”

Met moeite scheurt Joris zijn blik los van de foto’s op de gevel en loopt in gedachten verzonken achter zijn broer aan.

Falafel, dat lijkt me wel wat nu, denkt hij, als de explosies van wit licht en sterren in zijn hoofd iets zijn afgenomen. Wat moet iemand doen voor iets fatsoenlijks te eten hier? Hij grijpt de telefoon en

draait het nummer van de nachtportier.

“Als jij er nu eens als de donder voor zorgt dat er straks één of andere Turk hier op de stoep staat met een Falafel, een sloot bier en extra saus, dan zal ik er nog eens over denken of ik jou misschien wel een kleine fooi zou kunnen geven.”

Hij wacht het antwoord niet af en gooit de hoorn op de haak voor de persoon aan de andere kant ook maar heeft kunnen vragen welk kamernummer hij heeft. *Als ze dat intussen nog niet weten dan is het echt het meest incapabele personeel wat ik ooit heb gezien.*

Dan bedenkt hij zich en pakt de telefoon nogmaals.

“En zorg nog eens voor een mooie dame, ik heb een harde lul en ben niet bang om hem te gebruiken.” Zo, die zit, weinig mensen die nog zullen twijfelen aan zijn mannelijkheid vannacht. Niet dat iemand dat zal doen natuurlijk. Hij is een superster, hij speelt stadions vol en laat mensen zweten op de beats, als hij een nummer inmixt krijgen alle vrouwen spontaan een orgasme.

Zelfvoldaan vouwt hij zijn handen achter zijn hoofd en wacht op de dingen die komen gaan. De klok aan de wand van de hotelkamer geeft 7.17 uur aan. De ochtend is al begonnen, maar dat maakt hem geen moer uit, zijn vliegtuig vertrekt pas aan het einde van de middag.

Even slaat de twijfel toe.

Hoe zullen mijn klasgenoten hier op gaan reageren?, schiet door Joris zijn hoofd terwijl hij het felle shirt door zijn handen laat gaan. Hoe onopvallender je je kleedt, hoe minder mensen zich iets van je aantrekken is zijn ervaring. Dit gele shirt met blauwe opdruk past zeker niet in het plan om iets minder op te vallen. Daar komt nog bij dat het eigenlijk net iets te strak lijkt te zitten.

“Dat is echt een tof shirt!”, roept Martijn vanuit de andere kant van de winkel, “dat zou echt onwijs vet staan bij die broek van net.”

Ja, dat is waar, denkt Joris terwijl hij naar de kassa loopt. *En wat kunnen die jongens uit mijn klas mij ook schelen, ik trek het gewoon niet aan naar school, dan krijgen ze het ook nooit te zien.* Het feit dat zijn broer het cool vindt is voor Joris het teken dat het ook cool is.

“Dit is de laatste platenwinkel waar ik nog even naar binnen wil, dat beloof ik.”

Joris zwijgt, hij vindt het allemaal wel prima. In al de platenzaken die ze bezocht hebben staan mensen door bakken te bladeren waarna ze met stapels vinyl naar de toonbank lopen. In elke zaak hebben ze meerdere draaitafels staan waar iedereen zelf zijn platen op kan leggen en ze kan luisteren. Bij de muziekwinkels waar Joris normaal komt moet je altijd vragen of een medewerker de gekozen cd op wil zetten. In die winkels beginnen ze na de tweede cd al te zuchten. “Weet je al wat je wilt hebben of ben je alleen maar aan het luisteren?” is dan vaak de vraag. Joris vindt het een heerlijk idee dat je in deze platenzaken gewoon iets kan luisteren als je dat zelf wilt, zonder je meteen verplicht te voelen tot kopen. Daar komt bij dat het misschien wel bekende dj’s zijn die daar naast hem tussen de platen staan te snuffelen, misschien die ene dj uit de IT wel. Stiekem kijkt hij steeds om zich heen of hij de man van de foto ziet, misschien herkent hij hem straks wel aan zijn pet.

“Kom je ook nog of blijf je daar staan dromen?”

Joris schrikt op en ziet zijn broer verdwijnen achter de toonbank. De winkeleigenaar die het hekje open houdt kijkt hem vragend aan. Zonder na te denken haast Joris zich achter zijn broer aan. Stel je voor, achter de toonbank in een platenzaak, dat mogen alleen de echte dj’s! Martijn staat al heftig tussen de platen in de bakken te zoeken en legt zijn selectie naast één van de draaitafels.

Zonder erbij na te denken dat hij thuis op zijn kamer niet eens een platenspeler heeft, begint Joris ook in een bak te bladeren.

“Zo, eindelijk ook platen kopen?” zegt Martijn als hij ziet wat zijn broertje doet, “het zal eens tijd worden, misschien ervaar je dan ook eens hoe mooi het is om een plaat op te zetten.

Dat weet Joris al lang, bij zijn broer thuis heeft hij al ontelbare platen op de draaitafels mogen leggen en hij is er heilig van overtuigd dat hij ooit ook veel vinyl zal kopen. Tot nu toe was het probleem alleen altijd dat ze bij hem in het dorp geen platen verkopen. In de ene muziekwinkel daar hebben ze alleen maar cd’s en cassettebandjes. Bovendien zijn daar alleen de nieuwste hits te koop en die kun je ook gewoon op de radio horen. Maar nu heeft hij eindelijk de kans om eens iets anders te kopen. Stel je voor, hij staat hier op het

punt zijn eerste plaat aan te schaffen!

Uiterst zorgvuldig bladert hij door de platenbak. Als hij toch eens een plaat tegen zou komen die hij kent van bij zijn broer thuis, dan zou dat de keuze een stuk makkelijker maken.

Halverwege de bak begint een gevoel van teleurstelling in hem op te komen, alle platen zien er even even mooi maar nietszeggend uit met patronen in felle kleuren en vreemde symbolen op de hoezen. Hoe moet hij ooit een keuze maken?

Martijn die zijn twijfel ziet komt naast hem staan: "Pak er gewoon een aantal uit die je aanspreken en luister ernaar, zonder te luisteren kun je geen muziek kopen. Een mooie hoes zegt ook niet alles, het gaat om de binnenkant, niet om het uiterlijk. Uiteindelijk zijn platen daarin net mensen."

Na deze tip gaat het vlot, Joris krijgt al gauw de smaak te pakken en zet de ene na de andere plaat op waarna hij voorzichtig de naald erop zet en luistert door de koptelefoon. Soms alleen snel om een aantal stukken te horen en soms, als er iets interessants tussen zit, even langer.

Al zoekend, sorterend en luisterend, glijden de uren voorbij.

Trots loopt Joris drie uur later met een tas platen in zijn hand naast zijn broer door de straten van Amsterdam. Nog nooit heeft hij zo lang in een winkel doorgebracht of zoveel geld in één keer uitgegeven. Wat een heerlijk gevoel om na uren bladeren en luisteren met zijn eigen selectie onder zijn arm door de drukke straten te lopen.

De club staat vol. Het is warm, het zweet druipt van het plafond. Mensen zijn hysterisch, of worden dat vanzelf wel met de gemiddelde hoeveelheid geslikte, gesnoven, geïnhalerde en gespoten witte, bruine, groene en blauwe poeders, pillen en andere stoffen die er allemaal voor bedoeld zijn om nog net even een grotere kick te krijgen. Voor het podium staat een uitgelaten groep mensen te wachten op de dingen die komen gaan. De dj voor hem probeert de menigte nog wat extra op te zwepen met een laatste, bekende plaat. *Wat een amateur, dat nummer is al minstens een jaar oud. Hieraan kun je wel zien dat deze gast echt een nobody is, hij krijgt zeker niet*

de nieuwste nummers opgestuurd. Dat krijg je als je nog met vinyl draait, dan loop je achter.

Hij staat klaar bij de rand van het podium, een fles champagne in één hand en een joint in de andere. Dan is het tijd, de lichten draaien naar het podium en daar is hij dan, met z'n fles in de lucht loopt hij het podium op.

Muisstil wordt het in de zaal. Een aantal mensen wijzen, maar het gejuich wat normaal gepaard gaat met zijn verschijning lijkt achterwege te blijven. De mensen vooraan lijken eerder verbaasd dan uitgelaten. Een aantal mensen fluistert opgewonden. *Wat is er toch aan de hand?* denkt hij, *wat staat iedereen me toch apathisch aan te gapen?*

Dan komt het gejuich toch. Langzaam zwelt het aan tot een oorverdovend geluid. Het aanwezig publiek klapt om het hardst en iedereen doet er alles aan om een glimp van hem op te vangen.

Hè hè, dat duurde lang, als dat stelletje imbecielen nu eens iets minder drugs zou gebruiken zouden ze misschien iets vlotter van begrip worden. Toch klinkt het gejuich hem anders in de oren dan anders. Maar wacht eens, nu hij beter luistert is het geen toeschreeuwen wat hij hoort, het is lachen!

Hier klopt iets niet, denkt hij terwijl hij in een zee van grijnzende gezichten kijkt, *wat valt er nou weer te lachen?* Dan kijkt hij naar beneden.

Hmm, ja nu snap ik het, schiet er door hem heen terwijl hij zijn lul vastpakt om hem nog eens nader te bestuderen, *dit is ook wel een beetje zielig, het is meer een gekrompen augurkje dan een pik. Toch wel een beetje vreemd dat ik hier zo sta, ik zou toch zweren dat ik mijn Armani jeans net aanhad. Maar goed dat ik straks achter al die apparatuur sta, dan valt dat allemaal niet zo op, dan komt het respect vanzelf weer terug. Over apparatuur gesproken: wie heeft deze klote plaat net opgezet trouwens? Dit klinkt echt voor geen meter.*

Even denkt hij dat hij nog op het podium staat, op zijn hoofd voelt hij de warmte van de lampen en de plaat klinkt nog steeds door in zijn hoofd. Dan beseft hij dat het de warmte van de middagzon is en dat de plaat die hij nog steeds hoort wel verdomd veel op een telefoon lijkt. Met z'n ogen nog gesloten tegen de felle middagzon rekt

hij zich uit om de telefoon op te nemen: "ja?". Het is zijn manager die vraagt of hij al bijna gereed is, het vliegtuig vertrekt over twee uur.

"Ja ja, alles staat al klaar hoor" hoort hij zichzelf zeggen terwijl hij zich nog eens omdraait en de hoorn erop kwakt. Zijn manager belt toch altijd nog een tweede keer om te controleren of hij echt wakker is, dus kan hij mooi nog even een half uurtje extra pakken. Met zijn cd's, laptop en een extra set kleren in zijn handbagage kan hij straks toch bij het inchecken direct door.

Keihard staat het geluid. Het cassettebandje wat Joris net heeft gemaakt met behulp van de platenspeler van zijn vader zit in zijn cassettespeler. De platenspeler heeft hij net tussen wat oude spullen uit de schuur opgeduikeld. Het is één van de weinig nuttige dingen die zijn vader heeft achtergelaten toen hij vertrok, nu zo'n vijf jaar geleden. Veel kan hij zich niet van de scheiding herinneren, maar dat er eeuwen aan ruzie aan vooraf ging en dat zijn broer in die periode plotseling op zichzelf ging wonen, staat nog in zijn geheugen gegrift.

Een nieuw nummer begint. Dit is de plaat waar volgens Martijn de "Popcorn melodie" inzit. Zelf wist hij dat niet, hij vind het gewoon een mooie plaat. Maar zijn broer stond erop dat ze even langs zijn huis zouden gaan waar hij de plaat aan Joris liet horen met de oorsprong van dit melodietje. Een plaat uit 1972 van een groep genaamd "Hot Butter" met op de achterkant een zwart wit foto van zes gezette mannen achter een aantal vreemd uitzierende apparaten met allerlei knoppen en snoeren. Joris vond ze er op het eerste gezicht behoorlijk raar uitzien, maar toen de plaat werd opgezet en de welbekende melodie uit de speakers kwam kon hij toch niet anders dan ontzag opbrengen voor deze mannen die, een aantal jaar voor zijn geboorte en zeker negen jaar voor de eerste personal computer, al dit soort muziek konden maken.

Vooruit, een tandje harder moet ook nog wel kunnen.

"Is het nou afgelopen met die herrie?", raast zijn moeder terwijl ze zijn kamer binnenkomt en het bandje afzet.

"Maar mam, dat was de Popcorn melodie!"

“Kan me niet schelen, al was het de patat mars, die computer onzin komt me het laatste halve uur al mijn neus uit en bovendien moet je naar school.”

Mokkend legt Joris de Donald Duck die hij aan het lezen was aan de kant, waarna hij het bandje uit het cassettedeck haalt en in zijn walkman stopt.

Op weg naar buiten herinnert hij zich nog net dat hij zijn gymspullen mee moet nemen. Gelukkig staat de naar zweet stinkende tas waar hij altijd staat. Misschien zou hij de spullen binnenkort eens in de was moeten gooien. *Dat komt van de week wel weer*, denkt hij terwijl hij de tas onder de kapstok vandaan pakt en naar buiten loopt.

Langzaam loopt hij via zijn vaste route richting school. Eigenlijk is hij nog veel te vroeg, het is nog lang geen half twee, maar hij heeft geen zin om nog meer gezeur van zijn moeder te moeten aanhoren. Eerst rechtsaf bij het park en dan afsnijden door het speeltuintje. De zon schijnt vandaag uitbundig en de wind door de bladeren veroorzaakt een schaduwspel op het asfalt. De zon op zijn gezicht en muziek die door zijn koptelefoon schalt geven hem het gevoel dat hij de hele wereld aankan. Helaas is het dezelfde muziek die ervoor zorgt dat hij de groep fietsers achter hem niet hoort aankomen. Joris kan nog net zijn evenwicht bewaren als hij plotseling hard in zijn rug geduwd wordt. Terwijl hij verschrikt om zich heen kijkt rijdt de groep klasgenoten lachend door “Geil shirt heb je daar aan homo,” hoort hij ze nog net roepen. Shit, in alle drukte is hij ook nog eens vergeten zijn nieuwe shirt te verwisselen voor hij naar school ging. Vlak voor het schoolplein zijn er gelukkig nog een paar struiken. Voorzichtig om zich niet aan de doornen te snijden wringt Joris zich tussen de bosjes door en op een open plekje waar stukken wc papier liggen en het stinkt naar poep verwisselt hij zijn nieuwe t-shirt voor zijn oude, naar zweet stinkende gymshirt. Liever naar zweet stinken dan de hele dag uitgelachen worden.

Op het schoolplein gaat hij direct op zoek naar Thijs. Hij vindt hem wat afgezonderd van de rest van de kinderen aan de rand van het plein achter de zandbak. De kraag van zijn zeker twee maten te grote houthakkersoverhemd heeft hij opgetrokken en een walkman

staat op zijn hoofd.

“Hey Thijs, moet je horen wat ik gisteren met mijn broer in Amsterdam heb gekocht”, zegt Joris bij wijze van begroeting.

Thijs luistert een aantal minuten aandachtig naar de muziek, intussen knikkend met zijn hoofd op de maat.

“Hmm, niet helemaal mijn muziek, maar het heeft zeker iets. Waar heb je dit gekocht zei je?”

Joris haalt opgelucht adem. Dit is nou het mooie van Thijs. Ondanks dat hij meer van rockmuziek houdt, zal hij altijd luisteren naar de dingen die Joris meebrengt en is hij altijd oprecht geïnteresseerd naar de herkomst van de verschillende muziek. Hij is één van de weinige leeftijdsgenoten van Joris die naar andere muziek luistert dan de op dat moment in de mode zijnde “Take-That-achtigedertien-in-een-dozijn-pop-rommel” zoals Thijs het zelf altijd zo mooi weet te omschrijven. Dit maakt hem, net zoals Joris, een buitenbeentje in de klas. Toch lijkt dit hem niet zoveel te kunnen schelen, anders dan bij Joris zelf die nog de hoop koestert dat de rest van zijn leeftijdsgenoten hem ooit nog eens zullen accepteren.

“Nee hè, we hebben toch geen gym vandaag?”, vraagt Thijs, wijzend op Joris zijn tas.

“Jawel, ben je het nou alweer vergeten?”

“Ja, maar dat is niet zo erg, ik sport toch liever in mijn spijkerbroek dan in die vreselijke gymkleden van de Zeeman, die mijn moeder laatst voor me gekocht heeft.”

“Godverdesodetiefus, wat een gekloot weer met die taxi-immigranten,” vloekt hij tegen niemand in het bijzonder, terwijl de als taxi vermomde Mercedes achter hem wegrijdt. De chauffeur heeft er zeker twintig minuten langer over gedaan dan normaal. Als een gek reed hij keer op keer de verkeerde straat in om vervolgens achteruit weer terug te rijden onderwijl mompelend: “ist tog raar die einrigtung straten hiero,” maar eindelijk is hij dan toch op het vliegveld aangekomen.

“Volgende keer wil ik een auto met chauffeur en whiskybar, anders bekijken ze het maar. Over whisky gesproken, er is vast nog wel even tijd om mijn kater weg te werken hier in een café, dat kolere

vliegtuig wacht maar even ofzo. Ze mogen überhaupt blij zijn dat ik met hun derderangs maatschappij durf te vliegen, voor hetzelfde geld pleurt er halverwege de vlucht een motor af.”

Na enig zoeken vindt hij een bar in de buurt van de incheckbalies.

“Dubbele whisky zonder ijs, por favor, et rapido een beetje.”

Met zijn whisky in de hand loopt hij naar de hoek waar hij op een bank gaat zitten met afschuwelijke groenleren bekleding. *Zal wel authentiek bejaard over moeten komen.* Daar pakt hij een roddelblad van de leestafel en begint te bladeren, *eens even kijken wat die grapjassen nu weer over me verzonnen hebben.* Zijn naam is echter nergens te vinden in deze uitgave.

Niets? Dat is toch matig teleurstellend. Misschien toch maar weer eens een stunt uithalen. Zoals die keer dat hij met de auto aangehouden werd terwijl die hoer net haar hoofd uit zijn kruis haalde. Dat leverde nog eens een mooi verhaal op. Die geschiedenis is daarna nog tientallen keren herhaald in allerlei bladen. Hij was toen nog niet zo bekend maar dat gebeuren heeft hem flink wat publiciteit bezorgd. Het bleek een goede boost voor zijn eerste cd te zijn. Zeker omdat hij even daarna een stukje muziek had opgenomen met de tekst: “I’m driving my car, you can suck my dick”. Niet echt briljant maar dat was ook niet meer nodig, de reclame was al gemaakt door de media. Door vlak voor de release van zijn cd het hele verhaal nog eens uitgebreid uit de doeken te doen, vlogen de cd’s als warme broodjes over de toonbank. De videoclip met een aantal half ontklede dames in een auto deed de rest.

Terwijl hij nog een slok van het gouden vocht neemt speelt hij de hele geschiedenis nog eens af in zijn hoofd. *Ja, dat was echt lachen.*

Een mooi verhaal. Eigenlijk lijkt het hem wel wat om het verhaal weer eens op te halen met iemand.

Eens even kijken, wie kan ik hierover bellen? Denkt hij terwijl hij zijn telefoon pakt. Zijn manager misschien? Maar eigenlijk hoeft hij die nu even niet te spreken. Hij was vanochtend wel heel erg bijdehand, een beetje klagen dat er nooit gereageerd wordt op zijn eerste telefoontje. Die kan wel even in de stront zakken. Maar wie dan? Eén van die figuren die zich zijn vrienden mogen noemen misschien? Maar die waren er allemaal niet bij, op Jeroen na. *Jammer dat ik die niet meer kan bellen, maar wel zijn eigen fout. Dat zijn vriendin nou*

zo stom was om met mij mee te gaan in die auto en een beetje geil ging zitten doen, daar kan ik natuurlijk niets aan doen. Hij zou juist blij moeten zijn dat ik hem gered heb van dat stomme wijf. Die klojo riep het wel een beetje over zichzelf af door met zo'n slet te gaan en haar bij mij op een afterparty achter te laten. Als ze niet met mij mee was gegaan, dan zeker wel met iemand anders. Beetje jammer dat hij daarna zo moeilijk ging doen want ik mocht hem altijd graag.

Diep in gedachten bladert hij door zijn telefoonboek heen. Langzamerhand komt er toch een beetje een wrang gevoel opzetten. Terwijl hij al bij de "S" is aangekomen heeft hij nog steeds niemand gevonden om te bellen. Alle namen in zijn telefoon lijken òf zakenrelaties òf vrouwen en die laatste categorie staan niet in zijn telefoon omdat hij nou zo graag met ze práát. Bij de "V" besluit hij het maar op te geven.

Ik hoef al die klootzakken toch niet te spreken, denkt hij terwijl hij de rest van het glas in één teug naar binnen slaant.

"Proost op jullie allemaal!" roept het hoofd van Joris zijn basisschool, "dat iedereen een mooie toekomst tegemoet kan gaan." Vanaf het podium waar hij met zijn klasgenoten staat kijkt Joris de zaal in. Zijn moeder is er nog steeds niet, haar stoel is al de hele avond leeg.

"Natuurlijk ben ik op tijd voor je afscheid van school," hoort hij haar nu nog zeggen, "ik ga gewoon twee uur eerder weg van werk en dan red ik het makkelijk."

Ondanks dat het voor Joris niet helemaal onverwacht komt is hij toch hevig teleurgesteld. Snel wendt hij zijn hoofd af van de lege stoel want als hij ernaar kijkt voelt Joris de tranen van woede en teleurstelling achter zijn ogen prikken. Hij kijkt nog eens rond in de aula van zijn, nu voormalige, basisschool. De zaal is oud en kan hier en daar wel een nieuwe lik verf gebruiken. In een halve cirkel om het podium zit een rij met trotse ouders op veel te kleine stoeltjes. Hier staat ook de lege stoel van zijn moeder. Aan de achterkant staan de overige belangstellenden, vrienden en familie. Hij ziet de broer van Thijs staan, druk in gesprek met twee mensen die waarschijnlijk familie zijn. Dan steekt iemand zijn hand op naar hem.

“Martijn!” roept hij bijna hardop van verrassing. Hij had niet gedacht dat zijn broer nog zou komen. Die moest die avond werken, platen draaien in de plaatselijke discotheek. De toespraak van het schoolhoofd is afgelopen en iedereen applaudisseert. Hierna lopen alle kinderen de zaal in naar hun ouders en familie toe om de felicitaties en bloemen in ontvangst te nemen. Joris wurmt zich tussen een aantal opa’s en oma’s door en omhelst Martijn.

“Ik ben zo blij dat je er toch nog bent.”

“Ik moet toch zien hoe mijn kleine broertje zijn laatste rapport in ontvangst neemt?” lacht Martijn terwijl hij zijn broertje omhelst. “Ik heb ook nog een cadeautje voor je meegebracht.”

Joris kijkt naar de plastic tas die zijn broer omhoog houdt. Het is niet moeilijk te raden dat Martijn een plaat voor hem gekocht heeft.

“Tof! Welke is het?” vraagt Joris.

“Kijk zelf maar.”

Nadat hij het papier heeft verwijderd kijkt hij eens goed naar de hoes. Dit is een ander soort plaat dan die hij laatst in Amsterdam heeft gekocht. Op de hoes staan vier mannen met rode overhemden en zwarte stropdassen. “The Man Machine” heet het album, van een groep genaamd Kraftwerk.

“Dit is een originele persing van dit album, die moet je goed bewaren want geloof mij, die wordt nog geld waard.”

“Wat is het voor een muziek?” vraagt Joris.

“Dat zul je zelf moeten horen. Ik kan je wel verklappen dat het anders is dan alles wat je tot nu toe hebt gehoord.”

Nu heeft Martijn hem wel heel erg nieuwsgierig gemaakt. Het liefste zou hij nu snel naar huis gaan om te ontdekken wat voor soort muziek er op de plaat staat.

“Ik heb onze moeder net nog even gesproken”, zegt Martijn, “ze zegt dat het haar heel veel spijt maar dat ze onverwacht een grote lading moest verzenden en dat ze er zo aankomt.”

Joris’s gezicht betreft. Hij weet dat zijn moeder het niet makkelijk heeft bij het transportbedrijf waar ze werkt en dat er vaak overgewerkt moet worden. Soms komt ze uren te laat thuis omdat er nog ‘onverwachte zendingen’ binnenkwamen. Toch kan hij het niet helemaal begrijpen. Ze had toch een dag vrij kunnen nemen? Ze weet toch hoe belangrijk het voor hem is?

“Je moeder werkt erg hard, dat doet ze ook voor jou,” hoort hij Martijn zeggen, als of hij zijn gedachten kan lezen. “Maar ik heb ook goed nieuws. Ik heb met haar afgesproken dat je mee mag naar de disco waar ik vanavond moet draaien. Je moeder zal je dan later komen ophalen.

Dat doet bij Joris het verdriet in één keer vergeten. Mee met zijn grote broer naar de disco? Hij heeft nog nooit een disco van binnen gezien.

“Jij moet zeker Martijn zijn,” klinkt het achter hen. Het is Sander, Joris zijn leraar, die met uitgestoken hand op ze afkomt.

“Ja dat ben ik,” zegt Martijn terwijl hij de hand schud, “ik heb uw naam wel eens gehoord, maar hoe weet u wie ik ben?”

“Ach, Joris heeft twee jaar in mijn klas gezeten en daarbij minstens anderhalf jaar gependend aan het praten over zijn broer de dj in plaats van zich gewoon met de stof bezig te houden,” knipoogt Sander naar Joris die hierbij even verlegen moet blozen. “Als er dan iemand met een ouderwetse lp als diploma cadeautje komt opdagen, dan weet ik wel hoe laat het is. Wat heb je hem gegeven?” vraagt Sander terwijl hij de plaat aanpakt. “Zo, Kraftwerk, dat is nog eens iets anders dan al die housemuziek die Joris normaal bij zich draagt. Dat is een klassieker.”

Even kijkt Joris verbaasd. Dat zijn leraar de muziek van zijn broer kent is op zichzelf al vreemd, maar dat hij het ook nog een klassieker noemt is helemaal onverwacht. Hij weet dat Sander een groot muziekliefhebber is maar dit geldt vooral voor rock en andere gitaarmuziek en niet zozeer voor house.

“Een klassieker inderdaad, maar niet veel anders dan die house muziek,” zegt Martijn, “deze plaat is samen met hun eerdere albums één van de eerdere elektronische albums en is daarom dus ook belangrijk geweest voor de opkomst van de housemuziek.”

“Ik dacht altijd dat “Love Can’t Turn Around” één van de eerste houseplaten was?” vraagt Sander.

Nu is het Martijn zijn beurt om verbaasd te kijken. “Was u niet meer een rockfan?” vraagt hij verbaasd, “maar u heeft gelijk, dat is één van de platen die algemeen herkend wordt als één van de eerste houseplaten. Farley Jackmaster Funk en Jessie Saunders worden wel gezien als de pioniers in de house. Zij brachten samen met een